

„NAPÍNAVÝ
A ORIGINÁLNY
TRILER.“

JOHN MARRS

AUTOR BESTSELLEROV

SPRIAZNENÉ DUŠE

A PASAŽIERI

ADAM
TRANZ
SOUTHWARD

Lindeni

Tranz

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Adam Southward

Tranz – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

TRANZ

ADAM
TRANZ
SOUTHWARD

Ljndeni

Toto dielo je fikcia. Všetky mená, postavy, inštitúcie, miesta a udalosti sú výplodom autorovej fantázie. Akákoľvek podobnosť so skutočnými osobami, žijúcimi či nežijúcimi, alebo so skutočnými udalosťami je čisto náhodná.

S láskou pre Kerry, Islu a Daisy.

PRVÁ KAPITOLA

Profesor sa vyhol kaluži krvi, ktorá sa vytvorila na lacnom linoleu v učebni, a opatrne si kľakol. Položil žene ruku na plece. Zacítil teplú, lepkavú tekutinu a striaslo ho odporom. Pozrel sa jej do očí. Žena zažmurkala, chcela prehovoriť, no iba zalapala po dychu a v hrdle jej zabublala krv. Ústa mala otvorené, ale žiadne slová z nich nevychádzali. Pri pohľade na to, ako z nej uniká život, sa profesorovi zovrel žalúdok v kŕči. Oči sa mu zaliali slzami, no nebolo v jeho moci, aby jej pomohol.

Kto je tá žena? Tvár mu bola povedomá, ale nevedel k nej priradiť meno. Mala bledú vráskavú pokožku, červené pery a krátke tmavé vlasy postriebrené šedinami. Okolo krku mala voľne uviazanú šatku s kvetinovým vzorom. Možno kolegyňa. Alebo žeby jedna z jeho študentiek? Denne sa na fakulte premie množstvo ľudí, nemôže si pamätať každého.

Pozrel sa na hodinky. Už meškal. Manželka kúpila lístky na koncert do Kráľovského národného divadla na londýnskom Južnom nábreží. Začínal sa o siedmej. Elgarova *Druhá symfónia* bola jeho obľúbené dielo. V ušiach sa mu rozozvučala melódia a začal si ju pohmkávať. Zrazu pocítil v pravom oku ostrú bolesť a hudba stíchla.

Žena sa pohla. Křčovite šklbla zakrvavenou pravou nohou. Sledoval, ako sa jej pohyby spomaľujú a dych sa zrýchľuje do krátkych plytkých nádychov a výdychov. Krvácala z niekoľkých rán na hrudi a v očiach mala sklenený pohľad. Ešte žila.

„Prepáčte, mrzí ma to,“ zašepkal a pravou rukou pevne zovrel nôž. Zhlboka sa nadýchol a z celej sily jej ho opäť zabodol do hrude.

Keď ho vyťahoval, ruka sa mu triasla. Bol to kuchynský nôž, zúbkovitý, ale tupý. Nevedel si spomenúť, odkiaľ sa tam vzal. Vyzeral starý. Profesor so zachmúrenou tvárou sledoval, ako mu krv z plastovej rukoväte steká na zápästie a pod remienok hodínok.

Dotkol sa ženinho líca. Zanechal na ňom krvavú šmuhu a rozmazal jej mejkap. Bola už mŕtva, takže to bolo jedno. Panička, ktorá prichádzala vo vlnách, ho prinútila vstať. Zdvihol hlavu a zhlboka sa nadýchol, aby potlačil nutkanie vracať.

Vo veľkej učebni bolo tma. Jediným zdrojom svetla boli pouličné lampy pred oknami obrátenými na sever. Stoly a stoličky, pôvodne usporiadané na semináre do tvaru písmena U, boli teraz porozhadzované po celej miestnosti. Chvíľu potrvá, kým to niekto dá do poriadku.

Medzi stolmi, niekoľko metrov od mŕtvej ženy, ležal tvárou dolu starší muž. Čierne šmuhy od nôh stola na podlahe svedčili o tom, že sa zúfalo bránil a snažil sa uniknúť. Bol to profesorov kolega, vynikajúci vedec a prodekan fakulty. Pracovali spolu už dvadsať rokov. Ako vždy mal na sebe oblek, čiernu viazanku a vyleštené kožené topánky. Šedivé vlasy mal stále úhľadne rozdelené cestičkou, ale jeho rozbité okuliare ležali bokom a jedna odtrhnutá bočnica mu visela na líci. Bol mŕtvy. Profesor ho bodol štyrikrát do chrbta. Mal byť jediný, ale zrazu sa tam objavila tá žena a vyrušila ho. Nemal inú možnosť.

Profesor chvíľu hľadel na rozbité okuliare, až kým nevoľnosť nezačala byť neznesiteľná. Aby ju premohol, odvrátil tvár od dvoch nehybných tiel a zhlboka sa nadýchol. Bol čoraz zmätenejší. Zo steny sa naňho dívala tvár Carla Junga. Ten plagát tam zavesil on, spolu s ostatnými. Visel nad policou s úhladne poukladanými skriptami pre študentov prvého ročníka, ktoré zostali neporušené.

Oči sa mu opäť zaliali slzami a plagát Junga sa rozmazal. Zastonal a zalapal po dychu.

So zúfalstvom v očiach sa pozrel na dvere do učebne. Dúfal, že odtiaľ sa mu dostane pomoci. Tmavá mužská postava na chodbe však len pokrútila hlavou, presne ako pred chvíľou, a kým vystúpila z tieňa, niečo si zamrmlala pod nos.

Muž bol nízky, ale zavalitý. Na sebe mal obnosený oblek s ošúchanými topánkami a hlavu mal vyholenú dohola. Na špičke nosa mu viseli okuliare. Uprene hľadel profesorovi do očí a držal jeho myseľ v pevnom zovretí.

Zostal na chodbe a v rýchlom slede zašepkal niekoľko slov, ktoré ticho zasyčali priestorom medzi nimi ako závan vetra. Hoci profesor slovám nerozumel, myseľ mu zahalila hmla a jeho zmätok nadobudol jasné kontúry. Napínalo ho na vracanie a do hrdla mu stúpala žlč. Sugescie mu prenikali do vedomia a v nohách cítil chvenie, akoby sa nabíjal elektrinou. Už vedel, čo musí urobiť, a to poznanie ho naplnilo hrôzou.

Zachvátila ho panika, až sa mu zakrútila hlava. Zatackal sa a chytil sa najbližšieho stola. Ten sa so škripotom pohol a profesor takmer stratil rovnováhu.

„Prečo?“ spýtal sa chrapľavým hlasom. „Prosím, nie!“

Postava len pokrútila hlavou a šeptom zopakovala pokyny.

Profesor prosil, žobronil, ale odpoveďou mu bola iba ostrá bolesť v spánkoch. Zakaždým, keď vykrikol, sa ďalej vystup-

ňovala. Žiadal o milosť, ale keď videl, že je to zbytočné, rezignovane sklopil zrak. Nemohol robiť vôbec nič. Nad situáciou nemal absolútne žiadnu kontrolu.

Muž ustúpil do tmy a znovu sa z neho stal tieň. Mlčky stál a čakal.

V profesorovej mysli do seba narážali slová, hľadali si miesto a usádzali sa v puklinách, spokojné, že konečne našli svoj cieľ. Profesor sa bránil, ale sugescie neochvejne prenikali do jeho vedomia, až sa stali jeho súčasťou. Ich moc bola absolútna. Prikázali mu, čo má urobiť, a on ich poslúchol.

Nemal inú možnosť.

Nôž mu prenikol do hrdla oveľa ľahšie, než očakával, a hoci sa mykol, bolesť v krku bola vzdialená, tupá a bezvýznamná. Uvedomoval si, že mu z tepien strieka krv, ale registroval to iba ako bezvýznamný vnem, ako vôňu kovu dráždiacu jeho nosné dierky, nič viac.

O pár sekúnd stratil sily a podlomili sa mu nohy. Zviezol sa na zem, najprv na kolená, potom na bok. Celý čas uprene hľadel na postavu vo dverách. Na muža, ktorý sa usmieval a ktorý k nemu opäť prehovoril, hoci ho už ledva počul.

Skôr než profesor naposledy zavrel oči, videl, ako si ten záhadný muž priťahuje stoličku a sadá si. Vyzeral vyčerpaný a držal sa za hlavu. Pravou nohou nervózne poklepával po podlahe.

A potom začul z jeho úst posledné slová. Slová v cudzom jazyku, ktorým v prvom okamihu nerozumel, ale potom pochopil. *Te iert. Odpúšťam ti.* Ten jazyk mu bol známy a vyvolal v ňom záplavu spomienok, ktoré celé roky potláčal. A zrazu vedel, prečo ten muž prišiel, a vedel, čo má v úmysle urobiť. A vedel aj to, že je prineskoro, aby mu v tom zabránil.

DRUHÁ KAPITOLA

Doktor Alex Madison sa zobudil o šiestej ráno. Bolela ho hlava a cítil sa ako omámený. Budík nezazvonil, pretože ho zabudol nastaviť. Zdvihol sa z postele, zazíval a ponáľhoval si svaly na krku, aby zmiernil napätie v chrbte.

Bol vyčerpaný a náladu mal pod psa. Priveľa červeného vína a nedostatok kvalitného spánku urobili svoje. Otvoril zásuvku na nočnom stolíku a vybral balíček tabletiiek. Ako každé ráno, chvíľu na ne hľadel a váhal, či by ich radšej nemal vrátiť späť. *Len jednu*, pomyslel si, *aby som dokázal vôbec fungovať*. Vylúpol ju z blistra, hodil si ju do úst a nasucho prehltol.

Jane ležala vedľa neho, spala nahá na bruchu, s prikrývkou obkrútenou okolo kolien. Plavé vlasy ostrihané na mikádo jej zakrývali dokonale tvarovanú tvár. Alex sa na ňu zahľadel. Kiežby cítil vzrušenie, kiežby nedospel do tohto bodu už po šiestich mesiacoch vzťahu. Pohľad uprel na jej zátylok a premýšľal, čo sa asi odohráva v jej hlave. Nebol si istý, či mu na tom vôbec záleží.

Jane prehla chrbát a otočila sa. „Včera si prišiel domov neskoro,“ povedala a zavrtila bokmi. „Nezostaneš ešte chvíľu v posteli?“

„Žiaľ, nemôžem,“ zachmúril sa Alex. „Prepáč. Musím ísť do práce.“

Jane si podráždene odfúkla z tváre pramienok vlasov a Alex zahliadol v jej očiach záblesk hnevu.

„Veľmi rád by som zostal, ver mi,“ povedal rýchlo, „ale dnes naozaj nemôžem. Mám ten nový prípad. Za niekoľko týždňov sa to možno trochu upokojí.“

Bola to však len spolovice pravda. Naozaj mal nový prípad, ale aj keby ho nemal, nechcel s ňou zostať dlhšie v posteli. Možno by mohol využiť túto príležitosť a konečne ju požiadať, aby odišla. Aspoň toľko si od neho zaslúži... aby bol k nej úprimný.

Jane si vzdychla, otočila sa späť na brucho a zavrela oči.

Alex pohľadom sledoval líniu jej nôh, bokov a chrbta. Plytko dýchala a pleciami mala viditeľne napäté. Bola frustrovaná, nahnevaná, možno oboje. Toto bola už celé týždne ich každodenná rutina. Svojím správaním ich vzťah neustále kazil a Jane sa ho ešte usilovala zachrániť. On sa však už dávno vzdal.

Natiahol ruku a pohladkal ju po chrbte. Jemná pokožka sa jej najprv napla, potom uvoľnila, ale ani sa nepohla. Kým odtiahol ruku, premýšľal, čo všetko by jej mal povedať, ale nakoniec z toho nič nebolo. Vstal a posteľ slabo zavrzgala.

„Uvidíme sa večer,“ povedal a cestou zo spálne si z vešiaka pri dverách zvesil župan.

Rýchlo sa osprchoval, hodil na seba oblek, vzal si telefón a peňaženku a zišiel dolu do kuchyne, aby si uvaril kávu. Ďalšie dva neprijaté hovory od Grace. Pozrel sa na hodinky. Stihne jej zavolať ešte pred raňajkami.

„Ahoj, Alex,“ ozvala sa Grace so zvyčajným náznakom sklamaní v hlase.

„Volala si mi,“ povedal a do kávy si nasypal tri plné lyžičky cukru.

„Áno, niekoľko ráz,“ pokračovala Grace, „pretože naša dcéra je aktívne dievča a občas potrebuje vedieť, že má aj otca. Lenže ty zvyčajne nedvíhaš.“

Bola to pravda, hoci Alex Katie miloval a chcel byť súčasťou jej života. Ibaže Grace často volala neskoro večer alebo skoro ráno. Mohla predpokladať, že v tom čase telefón nezdvihne. Podozrieval ju, že to robí naschvál, aby mala dôvod na výčitky. Niežeby si ich nezaslúžil, ale to ešte neznamenalo, že sa mu tento spôsob komunikácie páči.

„Nemôžem zdvihnúť, keď spím a telefón mám vypnutý,“ odvrkol, z pracovnej dosky si zhrnul do dlane zopár zrniek rozsypaného cukru a opatrne ich vysypal do drezu.

„Ty si vypínaš telefón?“ začudovala sa Grace. „Keď sme boli manželia, pre tú druhú si bol zastihnuteľný dňom i nocou. Alebo si už na to zabudol?“

Nie, nezabudol na to, a zakaždým keď mu to pripomenula, nedokázal sa ubrániť pocitu viny. Vždy si našiel nejakú chabú výhovorku a Grace mala v zásobe množstvo argumentov, ktoré by jej vystačili do konca ich pozemského života.

„Čo môžem pre vás urobiť?“ spýtal sa. „Potrebujete niečo? Môžem hovoriť s Katie?“

„Mohol by si, keby si zdvihol pred dvomi dňami, keď som ti prvý raz volala,“ skonštatovala Grace sucho. „Odišla do tábora. Je v New Forest, neďaleko Lyndhurstu. Veď som ti o tom hovorila.“

Mala pravdu. Vrela mu to.

„Nespomínam si,“ povedal Alex, nahnevany na seba, že dcéru nezastihol. „Má so sebou telefón?“

„Mobily sú tam povolené len v naliehavých prípadoch. Je to lesná škola, niečo ako návrat k prírode. Keby boli deti neustále na instagrame, nedokázali by zaujať ich pozornosť. Mobily zostávajú v stanoch.“

„To znie trochu nebezpečne,“ poznamenal, hoci si v skutočnosti myslel, že to znie vynikajúco a presne takéto veci by mali deti v jej veku zažívať.

„Pokiaľ viem, ľudia stanovali aj pred mobilmi a internetom,“ skonštatovala Grace. „Ak by sa čokoľvek stalo, učitelia ihneď zavolajú. Je to bezpečné, dobre?“

„Dobre,“ privolil Alex. „Takže...?“

„Volala som ti, lebo mám na srdci zopár vecí,“ pokračovala zdráhavo. Nepriateľstvo z jej hlasu sa vytratilo a Alex vedel, že ide o peniaze. Výživné jej platil pravidelne a nad rámec sumy určenej súdom, ale matka samoživiteľka to určite nemala ľahké. Nechcel, aby jej bolo trápne pýtať si od neho peniaze na mimoriadne výdavky pre ich dcéru.

„Prvá vec – ten tábor nebol lacný,“ začala Grace. „Niežeby som to nezvládla sama, ale myslela som si, že by si mohol prispieť – aby vedela, že na ten pobyt jej prispeli mama s ockom.“

Tón jej hlasu bol uštipačný, ale zaslúžil si to. Prisahal si, že svoju rodinu o nič neukráti. Nenávidel mužov, ktorí rozbili šťastné rodiny. Deti si to nezaslúžia. Katie si to nezaslúži.

„Grace,“ ozval sa, „povedz mi, čo považuješ za primeraný príspevok, a ja ti tie peniaze hneď prevediem na účet. Vieš, že s tým nemám problém.“

„Fajn,“ povedala a do hlasu sa jej opäť vrátilo nepriateľstvo. „Lenže nie je všetko iba o peniazoch.“

Alex prehltoľ. Aký mizerný začiatok dňa.

„Tri stovky by mali stačiť,“ pokračovala Grace. „Aby som to všetko mohla zaplatiť, musela som prečerpať účet.“

Alex si do zápisníka poznačil sumu 500 libier. „Budeš ich mať na účte ešte dnes.“

„A je tu ešte tá druhá vec... Katie vravela, že keď sa vráti z tábora, chce chvíľu zostať u teba.“

Alexovi sa rozjasnila tvár. „Naozaj?“

„Len na pár dní,“ spresnila Grace. „Povedala som jej, že je to v poriadku.“

Alex sa zhlboka nadýchol a cítil, ako sa mu uvoľňuje stiahnutý žalúdok. Po búrlivom rozvode sa dohodli, že pre Katie bude najlepšie, ak zostane bývať s Grace. Mala vtedy osem rokov a zo všetkého najviac potrebovala stabilitu. Cez týždeň ju Alex brávil k sebe na večeru a niekedy uňho zostala cez víkend, ale bolo ťažké zosúladiť jeho pracovné povinnosti s jej rušným spoločenským životom. Teraz mala dvanásť rokov, a pokiaľ nebola v škole, voľný čas jej vyplňali hodiny klavíra, gymnastika, večierky a priatelia. Odkedy mala telefón, posielali si textové správy a rôzne vtipy a zopár ráz do týždňa si aj zavolali. Vedel, že ako manžel zlyhal, ale pre svoju dcéru chcel byť dobrým otcom.

Alex si spomenul na Jane hore v spálni. Uvedomil si, že nechce, aby tu bola, keď príde Katie. Jane je celkom iná ako Grace. Ako by si Katie vysvetlila, že v jeho posteli leží cudzia žena? V nijakom prípade nechcel, aby si myslela, že má vážny vzťah. Nie teraz, nie s Jane. Veľmi mu záležalo na tom, aby sa uňho cítila bezpečne a hlavne normálne. Jane do toho vôbec nezapadala.

„To by bolo úžasné,“ povedal. „Ďakujem ti, Grace.“ Myslel to úprimne. Pri myšlienke na Katie mu zmätklo srdce. Chcel prehltnúť pocit viny, ale zostal mu trčať v hrdle. Pokiaľ šlo o rodinu, zlyhával na celej čiare.

Grace sa na chvíľu odmlčala. „Pozri sa, veľa vecí, ktoré si urobil, ti nemôžem odpustiť, ale na druhej strane ťa nemôžem od Katie izolovať. Ani nechcem.“

„Kedy chce ku mne prísť?“ spýtal sa Alex.

„Najskôr o dva týždne. V tábore bude desať dní a potom bude potrebovať nejaký čas, aby sa trochu spamätala a vydrhla si blato z uší a spoza nechtov.“

Alex sa usmial. Dva týždne. Ten nový prípad by dovedy mohol byť už vyriešený, či už tak, alebo onak, a mohol by si vziať niekoľko dní voľna. Svojich súkromných pacientov môže objednať na iný termín a v hlave sa mu už rodil plán: vedecko-technické a prírodovedné múzeum, divadlo, zoo. Bola už vôbec niekedy na Londýnskom oku? Katie prežila celý svoj život v Londýne. Keď sa rozviedli, Alex nechal obe bývať v ich rodinnom dome v Ealingu a on sa presťahoval do Harrowu. Možno by ju mohol vziať niekam mimo mesta, na vidiek alebo možno na pláž. Alebo by mohli ísť na južné pobrežie a stráviť zopár dní v Brightone.

„Výborne,“ povedal. „Už sa neviem dočkať.“

Na druhej strane linky zostalo ticho, potom si Grace odkašľala. „U teba je všetko v poriadku, Alex?“ spýtala sa. „Počula som, že si vzal ten prípad. Opäť robíš pre políciu?“

Alex sa zamračil. Klebety sa rýchlo šíria.

„Nemusíš to robiť,“ pokračovala. „Nemusíš sa na nič hrať. Máš predsa skvelú súkromnú prax.“

„Myslíš?“

„Skús si otca nevšímať. Viem, že na teba tlačí, ale nemusíš mu nič dokazovať.“

Hoci sa Alex usiloval otca ignorovať už z princípu, nie celkom sa mu to darilo. Jeho otec bol špičkový vedec v oblasti psychológie a člen rôznych komisií so značným vplyvom v lekárskejších kruhoch, čo dával Alexovi pri každej príležitosti najavo. Minulý mesiac mal s ním tri dosť nepríjemné telefonáty. Otec naňho naliehal, aby sa vzdal súkromnej praxe a svoje vzdelanie využil na niečo užitočnejšie.

„Súkromná prax ti perfektne sedí,“ pokračovala Grace.

Alexovi stuhla sánka. „Ako sedí?“

„Panebože! Veď vieš, ako to myslím.“

„Požiadali ma o konzultáciu, Grace, pretože som v tomto odbore dosť uznávaný psychológ, keby si náhodou nevedela.“

„Samozrejme, že to viem. Ale o to predsa nejde.“

Nastalo trápne ticho a Alex sa usiloval upokojiť. Tento rozhovor mu veľmi nepomáhal.

„Nebola to tvoja vina. Ten prípad. Nikto ťa z toho neobviňuje.“

Alex si zahryzol do jazyka. Tieto slová počúval tak často, že stratili svoj význam. Možno boli pravdivé, ale nefungovali. Pocit viny pretrvával.

„Idem ti poslať tie peniaze,“ povedal. „Zavoláme si neskôr, Grace.“

Počul, ako si vzdychla. Vedela, že nemá význam ďalej naňho tlačiť.

„Maj sa, Alex,“ povedala a zložila.

Odložil mobil a v duchu si vyčítal, že reagoval tak podráždene. Grace jeho práci rozumela. Patrila k málu ľudí, ktorí jej rozumeli. A nič na tom nezmenila ani skutočnosť, že práve jeho práca veľkou mierou prispela k rozpadu ich manželstva. Grace bola férová, ale neoblomná. Jeho posledný prípad pre políciu sa skončil tragicky, ale to, ako sa v tom čase správal, bolo jeho rozhodnutie. Veľmi dobre si to uvedomoval. Kiežby sa mohol vrátiť v čase a všetko napraviť.

Zavrel oči a usmial sa. Chýbal mu jej hlas. Chýbala mu v mnohých ohľadoch, ale nikdy jej to nepovedal. Na to už bolo neskoro.

TRETIA KAPITOLA

Keď Alex zastal pri prvej bezpečnostnej závore, roztriasol sa. Kúrenie pustil naplno. Kým sa k nemu blížil strážnik, zavalitý muž, ktorý mal na ľavej strane krku vytetovaného hada požierajúceho vlastný chvost, červeno-biela závera zostávala spustená.

Alex meravým pohľadom hľadel na vchod do väznice. Už dlho nemal s týmto svetom nič spoločné, napriek tomu sa mu videl dôverne známy – ošumelé múry z oranžových tehál Väznice Jej Veličenstva Whitemoor skrývali ohromné množstvo tajomstiev a špiny. Vrátnica so závorami a s rozličnými výstrahami pôsobila nepriateľsky. Bola vstupom do ríše celkom odlišných ľudských skúseností.

Alex stiahol okno a vystrúhal nacvičený doktorský úsmev – v túto skorú rannú hodinu dosť neúprimný, ale užitočný na to, aby zakryl narastajúce vnútorné napätie. Do nosa mu udel ostrý studený vzduch.

„Zamestnanec?“ spýtal sa strážnik, ale úsmev mu neopätoval.

„Niečo také. Som doktor Alex Madison. Mám tu dohodnuté stretnutie.“

Z okna vystrčil ruku s preukazom. Strážnik si ho vzal a pohájúc nosom skontroloval prvú stranu zoznamu, ktorý držal v ruke. Otočil ho na nasledujúcu stranu a zdvihol obočie.